

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Քսանհինգերորդը

Բացահայտելով մարգարեական նշանակությունը. Դանիել 11:40-ի վերծանումը և դրա հետևանքները ժամանակակից քրիստոնեության համար

Jeff Pippenger
2024-03-09

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարը սկսվում է վախճանի ժամանակից, սակայն համարը մատնանշում է վախճանի երկու ժամանակ, և, հետևաբար, մարգարեության ուսանողին թույլ է տալիս վախճանի առաջին ժամանակը համապատասխանեցնել վախճանի երկրորդ ժամանակին: Երբ այս կիրառությունն արվում է, միլլերական պատմության գիծը, որը սկսվեց 1798-ին, զուգահեռ է ընթանում 1989-ի Միացյալ Նահանգների պատմության հետ: Այս երկու գծերը բացահայտում են ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի գիծը և Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրի գազանի Հանրապետական եղջյուրի գիծը: Երկու գծերն էլ սկսվում են վախճանի ժամանակից՝ 1798-ին, իսկ վախճանի ժամանակը 1989-ին պարզապես լրացնում է և երկրորդ վկայություն է տալիս այն ճշմարտության հանգրվանների մասին, որոնք այդ համարում կնիքից բացվում են:

Երրորդ հրեշտակի շարժումը հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, սակայն հետաձգվեց 1856-ից մինչև 1863 թվականները տևած յոթնամյա ապստամբության պատճառով: Երրորդ հրեշտակի գալուստը կրկնվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: 1863 թվականը նախատիպավորվել էր հին Իսրայելի առաջին բանակմամբ Կադեսում և տասը լրտեսների ապստամբությամբ, իսկ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը նախատիպավորվել էր հին Իսրայելի վերջին բանակմամբ Կադեսում և Մովսեսի ապստամբությամբ: 1863 թվականի ապստամբությունը ներկայացնում էր Կադեսում տեղի ունեցած առաջին ապստամբությունը, որը ծնեց անապատում մահվան դատաստան: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի ապստամբությունը ներկայացնում էր Կադեսում տեղի ունեցած վերջին ապստամբությունը, որը պատճառ դարձավ Լատդիկեական ադվենտիզմի առաջնորդության մահվանը:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին հրեշտակի իջնելը, որը սկիզբ դրեց 1840-ից մինչև 1844 թվականների շարժմանը, որը Քույր Ուայթը կոչեց Աստծո զորության փառավոր դրսևորում, նախատիպում էր 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը և մատնանշում էր Աստծո զորության փառավոր դրսևորումը:

«Այն հրեշտակը, որ միանում է երրորդ հրեշտակի պատգամի հռչակմանը, պետք է իր փառքով լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այստեղ կանխասվում է համաշխարհային ընդգրկում և անսովոր զորություն ունեցող մի գործ: 1840–44 թվականների ադվենտական շարժումը Աստծո զորության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոներական կայան, և որոշ երկրներում նկատվեց կրոնական այնպիսի մեծ հետաքրքրություն, ինչպիսին

տասնվեցերորդ դարի Ռեֆորմացիայից ի վեր որևէ երկրում չէր տեսնվել. սակայն այս բոլորը պիտի գերազանցվեն երրորդ հրեշտակի վերջին նախագգուշացման ներքո ծավալվող հզոր շարժումով: Մեծ պայքարը, 611:

Երրորդ հրեշտակի առաջին գալուստը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին (առաջին Կադեսը) եղավ գործն ավարտելու համար, բայց Աստծո ժողովուրդը նախընտրեց ընտրել մի նոր առաջնորդ և վերադառնալ Եգիպտոս: Մինչև 1863 թվականը նրանք «վերակառուցել էին Երիքովը»՝ փոխարենը մասնակցելու Աստծո գործին՝ Երիքովի պարիսպները կործանելու գործում: Ուստի նրանք անիծվեցին՝ անապատում մահով:

Եվ Հեսուն այն ժամանակ նրանց երդվեցրեց՝ ասելով. «Անիծյալ լինի այն մարդը Տիրոջ առաջ, որ վեր կենա և շինի այս քաղաքը՝ Երիքովը. նրա հիմքը կդնի իր անդրանիկով, և իր կրտսեր որդով կհաստատի նրա դռները»: Հեսու 6:26.

Ինչպես հին Իսրայելը առաջին Կադեսում, որ մերժել էր Հեսուի և Քադեբի լուրը, այնպես էլ ժամանակակից Իսրայելի ապստամբությունը առաջին Կադեսում (1863 թ.) նրանց վրա բերեց Հեսուի անեծքը: Երբ երրորդ հրեշտակը վերադարձավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին (վերջին Կադեսը), սկսվեց վերջին գործը, որն առաջ էր ընթանում նախքան Աստծո կողմից Երիքովն ու նրա պարիսպները կործանելը:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նշանավորում է երրորդ հրեշտակի գալուստը, և այդպիսով նաև նշանավորում է վերջին օրերում շուտով եկող կիրակին: 1863 թվականը նշանավորում է երրորդ հրեշտակի փորձության ժամանակաշրջանի ավարտը, որը սկսվել էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Ուստի 1863 թվականը շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի խորհրդանիշն է, որովհետև Հիսուսը միշտ ավարտը ներկայացնում է սկզբի միջոցով: 1863 թվականին ազգը բաժանվեց երկու դասերի, և նույն կերպ, կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երկու դասեր պիտի ի հայտ գան:

Միլլերական պատմության մեջ երրորդ հրեշտակի փորձության ժամանակաշրջանը սկսվեց 1844 թվականին և ավարտվեց 1863 թվականին, և թե՛ սկիզբը, թե՛ ավարտը նշանավորվեցին վերջին օրերի Կիրակնօրյա օրենքով: Սկզբի (1844) և ավարտի (1863) միջև եղած պատմության մեջ գտնվում է միլլերական շարժման ապստամբությունը (1856): Այսպիսով, այդ ժամանակաշրջանը կրում է «Ճշմարտության» կնիքը: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին երկրորդ անգամ Կադես վերադառնալը նշում է երրորդ հրեշտակի փորձության գործընթացի սկիզբը, որն ավարտվում է շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքով, ինչպես որ նախապատկերված էր 1863 թվականին:

Այդ Կիրակիի օրենքից մինչև մարդկային փորձաշրջանի փակվելը Երիքովն ու նրա պարիսպները կործանվելու են՝ համաձայն այն գործադիր դատաստանի, որ այդ պատմության մեջ ներկայացված է Բաբելոնի պոռնիկի վրա: Քառասուներորդ համարը սկսվում է 1798 թվականին և եզրափակվում է շուտով գալիք Կիրակիի օրենքով՝ քառասունմեկերորդ համարում: 1798 թվականի վերջի ժամանակը ներկայացնում է Աստծու եկեղեցու ներքին գիծը՝ սկսելով առաջին հրեշտակի շարժման միլլերիտներից մինչև երրորդ հրեշտակի շարժումը և հարյուր քառասունչորս հազարը: Ամենը՝ մեկ համարում:

Հյուսիսի թագավորի և հարավի թագավորի միջև պատերազմը, որ սկսվեց 1798 թվականին՝ հարավի թագավորի վերելքով, ավարտին հասցվեց 1989 թվականին, երբ հարավի թագավորը պարտության մատնվեց աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ և վեցերորդ թագավորությունների միջև կազմված դաշինքի կողմից: Հյուսիսի թագավորի և հարավի թագավորի պատերազմը, որ սկսվել էր 1798 թվականին, միլլերականների կողմից ճանաչվում էր որպես պատերազմ Հոռմի դեմ, որը նրանք դիտում էին պարզապես որպես հեթանոսության և պապականության երկու ավերիչ գորությունները: Երբ պատերազմն ավարտվեց 1989 թվականին, ներգրավված էին բոլոր երեք ավերիչ գորությունները, և դա նշանավորեց այն մարգարեական պատկերավորման սկիզբը, ըստ որի այդ երեք գորությունները աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն, որը աշխարհագրորեն ներկայացված է Դանիել տասնմեկի քառասունհինգերորդ խոսքում:

Քառասունից մինչև քառասունհինգ համարները բացահայտում են այն երեք գորությունների մարգարեական ընթացքը, որոնք պապին հասցնում են իր վախճանին ծովերի միջև և փառավոր սուրբ լեռան մոտ: Ճիշտ հասկացված՝ քառասունմեկերորդ համարում ներկայացված մարգարեական պատմությունը ներառում է քառասունմեկից մինչև քառասունչորս համարները:

Ուստի, 1989 թվականի վերջի ժամանակից սկսած՝ 1798 թվականի երկրորդ վկայությամբ, որը նույնացնում է հարավի թագավորի և հյուսիսի թագավորի միջև պատերազմի սկիզբն ու ավարտը, քառասունմեկից մինչև քառասունչորս համարները նույնացնում են այն եռակի միությունը, որի մեջ մտնում է պապականությունը՝ իր մահաբեր վերքը բժշկված, իսկ քառասունհինգերորդ համարում է, որ նա գալիս է իր վախճանին: Այս տեսանկյունից մոտենալիս՝ այս համարները ներկայացնում են մի պատմություն, որ արտաքին է Աստծո եկեղեցուն, ինչպես դա ներկայացված է նաև Հայտնության զրքում յոթ կնիքների և յոթ եկեղեցիների փոխհարաբերությամբ:

1798-ով ներկայացված մարգարեական պատմության գիծը նախ և առաջ ներկայացնում է քննական դատաստանը, իսկ այն գիծը, որը նույն կետից սկսվում է 1989-ին, նախ և առաջ ներկայացնում է գործադիր դատաստանը: 1798-ը գլխավորապես շեշտադրում է այն պատգամաբերի գործը, ով պատրաստում է ճանապարհը Ուխտի Պատգամաբերի համար, իսկ 1989-ը գլխավորապես շեշտադրում է Եդիա պատգամաբերի գործը:

1798 թվականից սկսած, երբ Դանիելի գիրքը բացվեց, մենք ունենք մարգարեական պատմության գիտության աճը, որտեղ Քրիստոսը Իր ժողովրդին առաջնորդում է ուխտային հարաբերության մեջ, որը կատարում է աստվածության և մարդկության մշտական միավորումը: Այդ վերջին օրերի ուխտը Սուրբ Գրքերում բազմիցս նույնացվում է:

Ահա, օրեր են գալիս, ասում է Տերը, երբ Ես նոր ուխտ պիտի կնքեմ Իսրայելի տան հետ և Հուդայի տան հետ. ոչ այն ուխտի համաձայն, որ Ես կնքեցի նրանց հայրերի հետ այն օրը, երբ նրանց ձեռքից բռնած դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից. այն ուխտը նրանք խախտեցին, թեև Ես նրանց ամուսինը եղա, ասում է Տերը: Բայց սա

կլինի այն ուխտը, որ Ես պիտի կնքեմ Իսրայելի տան հետ այն օրերից հետո, ասում է Տերը. Իմ օրենքը պիտի դնեմ նրանց ներսում և պիտի գրեմ այն նրանց սրտերի վրա. և Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը, և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը: Եվ այլևս ամեն մարդ իր մերձավորին և ամեն մարդ իր եղբորը չի ուսուցանի՝ ասելով. «Ճանաչի՛ր Տիրոջը», որովհետև նրանք բոլորը պիտի ճանաչեն Ինձ՝ նրանցից ամենափոքրից մինչև ամենամեծը, ասում է Տերը. որովհետև Ես պիտի ներեմ նրանց անօրենությունը և այլևս չեմ հիշի նրանց մեղքը: Երեմիա 31:31–34:

Բոլոր մարգարեները մատնանշում են վերջին օրերը, և «վերջին օրեր» արտահայտությունը մարգարեության մեջ ներկայացնում է դատաստանի ժամանակաշրջանը: Առաջին հրեշտակը եկավ 1798 թվականին՝ վախճանի ժամանակ, որպեսզի հայտարարի 1844 թվականին դատաստանի բացվելը, ինչը նաև վերջին օրերի գալուստն է: Վերջին օրերը Երեմիայի այն «օրերն» են, որ պիտի գան, երբ Աստված պիտի «ների» «անօրենությունը» և Իր ժողովրդի մեղքերն «այլևս չհիշի»: Այդ գործը կատարվում է Քրիստոսի կողմից՝ որպես Քահանայապետ, քավության հակատիպական օրվա ընթացքում, «վերջին օրերի» ժամանակ:

Եթե Միլլերիական աղվենտիզմը հավատքով շարունակեր ընթանալ երրորդ հրեշտակի առաջընթացող լույսի մեջ, որ հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, նրանք արդեն իսկ Հիսուսի հետ իրենց հավիտենական տանը կլինեին: Ահա թե ինչ նկատի ունի Երեմիան, երբ ասում է. «այն օրերից հետո»: «Այն օրերը» այն մարգարեական ժամանակահատվածներն են, որոնք առաջնորդեցին դեպի 1844 թվականը և ավարտվեցին այնտեղ: Դրանք են այն «օրերը», որոնց հղում է անում Դանիելի գրքի տասներկրորդ գլուխը:

Բայց դու գնա՝ քո ճանապարհով մինչև վախճանը, որովհետև դու պիտի հանգստանաս և պիտի կանգնես քո բաժնի մեջ՝ օրերի վերջում: Դանիել 12:13:

«Օրերի վերջում», կամ ինչպես Երեմիան է ասում՝ «այդ օրերից հետո», Քրիստոսը նախատեսեց Իր օրենքը դնել Իր ժողովրդի ներքին մասերում և Իր օրենքը գրել սրտերի վրա: Ներքին մասերը լինելով ստորին բնությունը, կամ ինչպես Պողոսն է կոչում՝ մարմինը, իսկ սիրտը՝ բարձրագույն բնությունը: Ուխտը խոստանում է Իր ժողովրդին դարձի ժամանակ տալ նոր միտք, իսկ Երկրորդ Գալստյան ժամանակ՝ նոր մարմին: Մարդը ընկավ Ադամի հետ, որը ստեղծված էր Աստծու պատկերով, և որը ստեղծված էր բարձրագույն բնությամբ ու ստորին բնությամբ: Քրիստոսի ուխտը մարդկությանը՝ իր երկակի բնությամբ հանդերձ, մեղքի անեծքից փրկագնելն է:

«Այս երկրի պատմության վերջին օրերում Աստծո ուխտը Իր պատվիրանապահ ժողովրդի հետ պիտի նորոգվի: «Այն օրը նրանց համար ուխտ պիտի կապեմ դաշտի գազանների, երկնքի թռչունների և երկրի սողունների հետ. և երկրի վրայից պիտի խորտակեմ աղեղը, սուրը և պատերազմը, և նրանց ապահով պիտի պառկեցնեմ: Եվ քեզ ինձ հետ նշանված պիտի անեմ հավիտյան. այո՛, քեզ ինձ հետ նշանված պիտի անեմ արդարությամբ, դատաստանով, ողորմած սիրով և գթություններով: Եվ քեզ ինձ հետ նշանված պիտի անեմ հավատարմությամբ, և դու պիտի ճանաչես Տիրոջը»:

«Եվ պիտի լինի այն օրը, ասում է Տերը, պիտի լսեմ ես երկինքը, և նա պիտի լսի երկիրը. և երկիրը պիտի լսի ցորենին, և գինուն, և իւղին, և նրանք պիտի լսեն Յեզրայելին: Եվ նրան ինձ համար պիտի սերմանեմ երկրի մէջ, և պիտի ողորմեմ նրան, որ ողորմութիւն չէր ստացել. և պիտի ասեմ նրանց, որ իմ ժողովուրդը չէին՝ Դու իմ ժողովուրդն ես. և նրանք պիտի ասեն՝ Դու իմ Աստուածն ես»: Ովսէէ 2:14-23:

«Այն օրը... Իսրայելի մնացորդը և Հակոբի տնից փրկուածները... ճշմարտութեամբ պիտի յենուեն Տիրոջ՝ Իսրայելի Սուրբի վրա»: Եսայիա 10:20: «Ամէն ազգից, և ցեղից, և լեզուից, և ժողովրդից» պիտի լինեն այնպիսիք, որոնք ուրախութեամբ պիտի արձագանգեն այս պատգամին. «Վախեցէ՛ք Աստծուց և փա՛ռք տուէ՛ք նրան, որովհետև եկաւ նրա դատաստանի ժամը»: Նրանք պիտի դառնան յուրաքանչյուր կուռքից, որ նրանց կապում է այս երկրին, և պիտի «երկրպագեն նրան, որ ստեղծեց երկինքը, և երկիրը, և ծովը, և ջրերի աղբիւրները»: Նրանք պիտի ազատուեն ամէն խճճուածութիւնից և աշխարհի առաջ պիտի կանգնեն որպէս Աստծու ողորմութեան յուշարձաններ: Հնազանդ լինելով աստուածային ամէն պահանջի՝ նրանք հրեշտակների և մարդկանց կողմից պիտի ճանաչուեն որպէս նրանք, «որ պահում են Աստծու պատուիրանները և Յիսուսի հաւատը»: Յայտնութիւն 14:6–7, 12:

«Ահա օրեր են գալիս, ասում է Տերը, երբ հերկողը կհասնի հնձողին, և խաղող կոխողը՝ սերմ ցանողին. և լեռները քաղցր գինի պիտի կաթեցնեն, և բոլոր բլուրները պիտի հալվեն: Եվ ես պիտի վերադարձնեմ գերությունը Իմ ժողովրդի՝ Իսրայելի, և նրանք պիտի շինեն ամայացած քաղաքները և բնակվեն այնտեղ. նրանք պիտի տնկեն այգիներ և խմեն դրանց գինին. նաև պարտեզներ պիտի հիմնեն և ուտեն դրանց պտուղը: Եվ ես պիտի տնկեմ նրանց իրենց երկրում, և այլևս չեն արմատախիլ արվի իրենց երկրից, որ Ես տվել եմ նրանց, ասում է Տերը՝ քո Աստվածը: Ամովս 9:13–15»: Review and Herald, February 26, 1914.

Երբ Երեմիան ասում է՝ «այն օրերից հետո», այն «օրերը», որոնք նախորդեցին այն գործին, որ ներկայացված էր Քրիստոսի կողմից հանկարծ Իր տաճարը գալով՝ այն մաքրելու համար, այն մարգարեական ժամանակաշրջաններն էին, որոնք ավարտվեցին 1798 և 1844 թվականներին: Այդ մարգարեական օրերի (ժամանակաշրջանների) ավարտը նշանավորեց այն քառասունվեց տարիները, որոնց ընթացքում Քրիստոս կանգնեցրեց միլլերիտական տաճարը, և երբ Նա հանկարծ եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Նա կատարում էր Մաղաքիա գրքի երրորդ գլուխը, որը Նա նաև կատարեց, երբ մաքրեց տաճարը Իր ծառայության սկզբում և վերջում:

«Տաճարը աշխարհի գնորդներից ու վաճառողներից մաքրելով՝ Հիսուսը հայտարարեց Իր առաքելությունը՝ մաքրելու սիրտը մեղքի պղծությունից, —երկրային ցանկություններից, եսասիրական կրքերից, չար սովորություններից, որոնք ապականում են հոգին: Մաղաքիա 3:1–3 մեջբերված»: Դարերի Փափագը, 161:

Եվ «այն օրերից հետո» Քրիստոսը մտադիր էր մաքրել այն տաճարը, որ Ինքն էր կանգնեցրել, որը խորհրդանշում էր Նրա գործը՝ Իր ժողովրդի սրտերը մաքրելու մեղքի պղծությունից, կամ, ինչպես ասում է Երեմիան, Իր օրենքը գրելու նրանց սրտերի և

ներքին մասերի վրա:

Որովհետև նրանց մեջ թերություն գտնելով՝ ասում է. «Ահա օրեր են գալիս, ասում է Տերը, երբ Ես նոր ուխտ պիտի հաստատեմ Իսրայելի տան հետ և Հուդայի տան հետ. ոչ ըստ այն ուխտի, որ Ես հաստատեցի նրանց հայրերի հետ այն օրը, երբ նրանց ձեռքից բռնած՝ դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից. որովհետև նրանք չմնացին Իմ ուխտի մեջ, և Ես էլ նրանց վրա ուշադրություն չդարձրի, ասում է Տերը: Որովհետև սա է այն ուխտը, որ Ես այն օրերից հետո պիտի հաստատեմ Իսրայելի տան հետ, ասում է Տերը. Իմ օրենքները նրանց մտքի մեջ պիտի դնեմ և նրանց սրտերի վրա պիտի գրեմ. և Ես նրանց Աստված պիտի լինեմ, և նրանք Ինձ ժողովուրդ պիտի լինեն»: Եբրայեցիներ 8:8-10:

«Այն օրերը» Դանիելի «օրերի վախճանն» էին, որոնք ավարտվեցին 1798 և 1844 թվականներին: Բողոքական եղջյուրի այն գիծը, որ սկսվում է 1798 թվականին՝ Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ խոսքում, շեշտադրում է ուխտի հարաբերությունը, որը հաստատվում է հարյուր քառասունչորս հազարի հետ: Եբրայերեն «վիճակ» բառը փոքր քար էր, որ գործածվում էր մարդու ճակատագիրը որոշելու համար: Դանիելին ասվեց գնալ և հանգչել (մահվան մեջ) մինչև «օրերի վախճանը», երբ 1844 թվականին դատաստանը պիտի սկսվեր, և նրա ճակատագիրը պիտի որոշվեր:

Բայց դու գնա՝ քո ճանապարհով մինչև վախճանը, որովհետև կհանգչես և օրերի վախճանին կկանգնես քո վիճակի մեջ: Դանիել 12:13:

«Վերջի օրերի» «օրերը» ներկայացնում են այն ժամանակային մարգարեությունները, որոնք ավարտվեցին 1844 թվականին, որովհետև դրանից հետո մարգարեական ժամանակ այլևս չէր լինելու: Քսաներեք հարյուր տարիները, որոնք marah տեսիլքն էին, այսինքն՝ Քրիստոսի հանկարծակի հայտնվելը Իր սրբաբանում, նույնպես այդ ժամանակ ավարտվեցին, և վերջին բարկության երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիները ևս ավարտվեցին, ճիշտ այնպես, ինչպես առաջին բարկության օրերը ավարտվել էին վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին: «Այն օրերից հետո»-ն, ինչպես հիշատակված է Երեմիայի կողմից, այնուհետև արժարժվեց Պողոսի կողմից: Պողոսը երկու անգամ հղում է անում Երեմիայի «այն օրերից հետո»-ին, որովհետև Պողոսը պարզապես չի անդրադառնում այն ուխտին, որ պետք է հաստատվեր «այն օրերից հետո», այլ առավել կարևոր՝ նա նույնացնում է Քրիստոսի գործը որպես Քահանայապետ:

Քանզի մեկ ընծայով նա հավիտյան կատարյալ դարձրեց նրանց, որ սրբացվում են: Եվ Սուրբ Հոգին էլ մեզ համար վկա է. որովհետև նախ ասելով՝ «Սա է այն ուխտը, որ պիտի հաստատեմ նրանց հետ այն օրերից հետո, ասում է Տերը. Իմ օրենքները պիտի դնեմ նրանց սրտերի մեջ, և նրանց մտքերի վրա պիտի գրեմ դրանք», ապա ասում է. «Եվ նրանց մեղքերն ու անօրենությունները այլևս պիտի չհիշեմ»: Իսկ ուր որ դրանց թողությունն է, այնտեղ այլևս մեղքի համար ընծա չկա: Արդ, եղբայրներ, ունենալով համարձակություն՝ Հիսուսի արյամբ մտնելու սրբությունների սրբաբանը՝ այն նոր և կենդանի ճանապարհով, որ նա մեզ համար բացեց վարագույրի միջով, այսինքն՝ իր մարմնով, և ունենալով մեծ քահանա Աստծո տան

վրա: Եբրայեցիներին 10:14–21.

Քրիստոսի հայտնության մասին մարա տեսիլքի մարգարեությունը և մարգարեական պատմության մասին խազոն տեսիլքի երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեությունը միմյանց կապող երկու հարյուր քսան տարիները միավորում, այսինքն՝ կապում են այդ երկու մարգարեական ժամանակաշրջանների սկիզբը մի խորհրդանշական կապով, որը ներկայացնում է մարդկային միավորումը աստվածայինի հետ, և դա այն գործն է, որ Քրիստոս իրականացնում է երրորդ հրեշտակի շարժման ընթացքում տեղի ունեցող մաքրման մեջ, և որի արդյունքն է այն ուխտը, որ Նա կապում է հարյուր քառասունչորս հազարի հետ:

Խազոնի տեսիլքը, որը պատկերում է տաճարի ոտնակոխ լինելը, այն մարդկության տեսիլքն է, որ Ադամի՝ Եդեմի պարտեզում գործած ապստամբությունից ի վեր մեղքով ոտնակոխ է եղել. և մարեհի տեսիլքը, որը պատկերում է Քրիստոսի գործը՝ տաճարը վերականգնելու և մաքրելու, երկուսն էլ կատարվեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Կան Աստծո բարկության երկու երկու հազար հինգ հարյուր քսանամյա մարգարեություններ, որոնք ներկայացնում են գործի և սրբարանի ոտնակոխ լինելը:

Այդ երկու մարգարեություններն էլ ներկայացնում են մարդկության ոտնակոխ լինելը, որը պետք է վերականգնվի մարաի տեսիլքով: Աստծու այդ երկու բարկությունները Իր ժողովրդի դեմ ներկայացնում են ընկած մարդկության վրա եկած բարկությունը, որը պիտի փրկվեր և վերականգնվեր միայն Քրիստոսի գործով՝ ընկած տաճարը վերաշինելով և մաքրելով:

Երկու բարկությունները ներկայացնում են մարդկության բարձրագույն բնությունն ու ստորին բնությունը: Ադամի անկման ժամանակ ստորին բնությունը գերակայություն ստացավ բարձրագույն բնության վրա, մինչդեռ Քրիստոսի մտադրությունը մարդկանց համար այն էր, որ բարձրագույն բնությունը իշխեր ստորին բնության վրա: Ադամի անկման ժամանակ բարձրագույն բնությունը ընկավ ստորին բնության ցանկությունների տակ, և Աստծո նախախնամությունը շրջվեց: Ահա թե ինչ է նշանակվում աստվածաշնչյան «դարձ» ասելով: Դարձի գալ նշանակում է, որ բարձրագույն բնությունը վերականգնվի իր իշխող դիրքում՝ ստորին բնության վրա: Դարձնել նշանակում է շրջել կամ շուռ տալ:

Հյուսիսային թագավորության դեմ առաջին բորբոքումը այն բորբոքումն էր, որ ուղղված էր ստորին բնության դեմ, որն անկման ժամանակ իրեն ենթարկեցրեց վերին բնությանը: Այդ բորբոքումը նախ եկավ, որովհետև Քրիստոս փրկագնության գործը ձեռնարկեց հենց այնտեղ, որտեղ այն առաջին անգամ սկսվել էր, և այն սկսվել էր ստորին բնության ցանկությամբ, որը ախորժակի ցանկությունն էր: Քրիստոս Իր գործը սկսեց քառասունօրյա ծոմապահությամբ:

«Քրիստոսը գիտեր, որ փրկության ծրագիրը հաջողությամբ առաջ տանելու համար Ինքը պետք է սկսեր մարդու փրկագնության գործը հենց այնտեղից, որտեղից սկսվել էր կործանումը: Ադամը ընկավ ախորժակի հաճոյացման պատճառով: Որպեսզի մարդու վրա տպավորի Աստծո օրենքին հնազանդվելու նրա

պարտավորությունները, Քրիստոսն Իր փրկագնության գործը սկսեց՝
բարեփոխելով մարդու մարմնական սովորությունները: Առաքինության անկումը և
մարդկային ցեղի այլասերումը գլխավորապես վերագրվում են խոտորված
ախորժակի հաճոյացմանը»: Վկայություններ, հատոր 3, 486:

Երկրորդ գայրույթը բարձր բնության դեմ էր՝ ներկայացված հարավային
թագավորությամբ, որտեղ գտնվում է Երուսաղեմը, այն քաղաքը, որը Աստված ընտրեց
Իր անունը այնտեղ դնելու համար: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին այն գործը, որ
Քրիստոսը մտադիր էր կատարել, և այն գործը, որ Նա այժմ իրականացնում է,
ներկայացված է Եզեկիելի երկու փայտերով:

Երբ Եզեկիելի երկու գավազանները հավիտյան միացվում են և դառնում մեկ գավազան,
դա մատնանշում է այն ուխտը, որով Քրիստոս հավիտյան հեռացնում է մեղքը Իր
ժողովրդից, և բարձր ու ստոր բնությունները վերադարձվում են իրենց պատշաճ
աստիճանակարգային կառուցվածքին, և մարդիկ վերստին ամբողջական են դառնում:
Անդարձ վիճակում մարդու ստոր բնությունը, որ ներկայացված է առաջին
բարկությամբ, իշխում էր մարդու բարձր բնության վրա, որը ներկայացված է վերջին
բարկությամբ: Այսպիսով, առաջին բարկությունը հյուսիսային թագավորության դեմ էր,
որը աշխարհագրորեն հարավային թագավորությունից «վերնում» էր:

Այն երկու հարյուր քսան տարիները, որոնք մարա'հի և խագո'նի երկու տեսիլքները՝
աստվածայնության և մարդկայնության հետ, իրենց փոխադարձ
սկզբնավորությունների մեջ կապում են, երկուսն էլ միավորվում են մեկ փայտի մեջ,
երբ Քրիստոսը հարյուր քառասունչորս հազարի հետ ավարտին է հասցնում երրորդ
հրեշտակի գործը: Դա հարավային թագավորության դեմ վերջին բարկության
մարգարեությունն է, որ միացված է 1844 թվականի հայտնության մարգարեությանը,
որովհետև ուխտը դարձի ժամանակ նոր միտք է տալիս, սակայն նոր մարմինը
(հյուսիսային թագավորությունը) վերականգնվում է միայն երկրորդ գալստյան
ժամանակ՝ ակնթարթորեն, աչք թարթելու չափ արագ:

Դանիել 11-ի քառասուներորդ համարը նույնացնում է ժամանակների վերջերը և,
այդպիսով, շեշտադրում է մարգարեական պատմության ներքին և արտաքին գիծը
Հայտնություն 13-րդ գլխի երկրի գազանի պատմության ընթացքում: Այդ համարում
բացված ճշմարտությունները ներկայացնում են թե՛ ճշմարտության ներքին, թե՛
արտաքին այն գծերը, որոնք Քրիստոս եկավ նույնացնելու և իրականացնելու Իր
ժողովրդի մեջ: Այն ճշմարտությունը, որ մարդկությունը, միավորված աստվածությանը,
չի մեղանչում, ներկայացված է այն լույսով, որը կապված է գիտության բացման
ազդեցության հետ, և ներկայացնում է Աստծո ժողովրդի ներքին ճշմարտությունը
վերջին օրերում: Այն լույսը, որ ներկայացված է այն գործությունների միջև պատերազմի
միջոցով, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն, Աստծո ժողովրդի արտաքին
ճշմարտությունն է վերջին օրերում:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Եվ Տիրոջ խոսքը նորից եղավ ինձ՝ ասելով. «Եվ դու, մարդու որդի, վերցրու քեզ մի փայտ և դրա վրա գրիր. «Հուդայի համար և Բսրայելի որդիների՝ նրա ընկերների համար»: Ապա վերցրու մի ուրիշ փայտ և դրա վրա գրիր. «Հովսեփի համար, Եփրեմի փայտը, և Բսրայելի ամբողջ տան՝ նրա ընկերների համար»: Եվ միացրու դրանք մեկը մյուսին՝ մեկ փայտի, և դրանք քո ձեռքում մեկ պիտի դառնան: Եվ երբ քո ժողովրդի որդիները խոսեն քեզ հետ՝ ասելով. «Մի՞թե չես ցույց տա մեզ, թե սրանք ինչ են նշանակում», ասա՝ նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա, ես վերցնելու եմ Հովսեփի փայտը, որ Եփրեմի ձեռքում է, և Բսրայելի ցեղերը՝ նրա ընկերներին, և պիտի միացնեմ նրան Հուդայի փայտի հետ ու նրանց մեկ փայտ պիտի դարձնեմ, և նրանք իմ ձեռքում մեկ պիտի լինեն»: Եվ այն փայտերը, որոնց վրա դու գրում ես, պիտի լինեն քո ձեռքում՝ նրանց աչքի առաջ: Եվ ասա՝ նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա, ես Բսրայելի որդիներին պիտի վերցնեմ ազգերի միջից, ուր որ նրանք գնացել են, և պիտի հավաքեմ նրանց ամեն կողմից ու պիտի բերեմ նրանց իրենց երկիրը: Եվ նրանց պիտի դարձնեմ մեկ ազգ այդ երկրում՝ Բսրայելի լեռների վրա, և մեկ թագավոր պիտի թագավոր լինի նրանց բոլորի վրա. և նրանք այլևս երկու ազգ չեն լինելու, և այլևս երբեք երկու թագավորությունների չեն բաժանվելու: Եվ այլևս չեն պղծի իրենց իրենց կուռքերով, ոչ էլ իրենց գարշելի բաներով, ոչ էլ իրենց հանցանքներից որևէ մեկով. այլ ես պիտի փրկեմ նրանց իրենց բոլոր բնակավայրերից, որտեղ նրանք մեղանչել են, և պիտի մաքրեմ նրանց. և նրանք պիտի լինեն իմ ժողովուրդը, և ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը: Եվ իմ ծառա Դավիթը պիտի թագավոր լինի նրանց վրա, և նրանք բոլորը մեկ հովիվ պիտի ունենան. նրանք նաև պիտի ընթանան իմ դատաստանների մեջ, պահեն իմ կանոնները և կատարեն դրանք: Եվ նրանք պիտի բնակվեն այն երկրում, որ ես տվել եմ իմ ծառա Հակոբին, որտեղ բնակվել են ձեր հայրերը. և պիտի բնակվեն այնտեղ իրենք, իրենց որդիները և իրենց որդիների որդիները հավիտյան. և իմ ծառա Դավիթը նրանց իշխանը պիտի լինի հավիտյան: Ավելին, ես խաղաղության ուխտ պիտի կապեմ նրանց հետ. դա նրանց հետ հավիտենական ուխտ պիտի լինի. և ես պիտի հաստատեմ նրանց, պիտի բազմացնեմ նրանց և իմ սրբաբանը պիտի դնեմ նրանց մեջ հավիտյանս հավիտենից: Իմ խորանն էլ պիտի լինի նրանց հետ. այո՛, ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը, և նրանք պիտի լինեն իմ ժողովուրդը: Եվ ազգերը պիտի ճանաչեն, որ ես եմ Տերը, որ սրբացնում եմ Բսրայելին, երբ իմ սրբաբանը նրանց մեջ լինի հավիտյանս հավիտենից»: Եզեկիել 37:15–28.